

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **V. E. O.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2016, č. j. OAM-921/ZA-ZA11-ZA15-2016, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o:**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále také jen „Dublinské nařízení“ nebo „nařízení č. 604/2013“), je Spolková republika Německo.

V žalobě uvedl, že v předcházejícím řízení byl zkrácen na svých právech. Dále obecně namítal, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil zejména ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 10a odst. 1 písm. b), § 25 písm. i) § 12 a), § 12 b) § 14 a § 14a zákona o azylu, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Uvedl, že si nepřeje přemístění do Spolkové republiky Německo (dále také jen „SRN“), jeho přání mělo být zohledněno. Přemístění pro něj nepřipadá v úvahu, neboť v SRN již o azyl požádal, ale necítil se tam bezpečně, naopak původce pronásledování z jeho země původu se přemístil do SRN a tam mu vyhrožoval. Proto byl nucen opustit i SRN. Tyto jeho obavy nebyly ve správním řízení řádně vyhodnoceny a skutkový stav tak nebyl zjištěn způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, když postupoval v souladu s bezprostředně závazným nařízením č. 604/2013. Zrekapituloval, že na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce podal dne 23. 6. 2015 žádost o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo jako prvním členském státě Evropské unie a dále Švýcarska, Norska, Islandu a Lichtenštejska, a proto je SRN příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinna přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 citovaného nařízení. Žalovaný dále uvedl, že nepochybuje tvrzení žalobce (v rámci pohovoru), že svou první žádost o mezinárodní ochranu podal ve Švýcarské konfederaci, avšak po provedené lustraci v databázi EURODAC žádná shoda nevyšla, což mohlo být zapříčiněno špatnou kvalitou jeho otisků prstů ve Švýcarské konfederaci. Konstatoval, že je naprosto zřejmé, že SRN nezahájila dublinské řízení vůči Švýcarské konfederaci, čímž došlo po dvouměsíční lhůtě k automatickému převzetí odpovědnosti za jeho podanou žádost o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo. Česká republika požádala dne 8. 11. 2016 SRN o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Dne 21. 11. 2016 obdržel správní orgán informaci, že SRN uznala svou příslušnost k posouzení této žádosti. Žalovaný je přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci, v dalším odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Usnesením ze dne 2. 1. 2017 krajský soud nepřiznal žalobě odkladný účinek.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu žalobce nevyjádřil ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s uvedeným postupem souhlasí.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 27. 10. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že v září 2014 vycestoval ze své vlasti do Italské republiky (měl italské vízum), kde setrval dva týdny. Poté odjel do Švýcarské konfederace, kde zůstal sedm měsíců a poté odcestoval do Spolkové republiky Německo, kde požádal o mezinárodní ochranu. Za

důvod své žádosti uvedl rodinný konflikt ve vlasti, kam se chce vrátit, ale v současné době to ještě není možné. Svou totožnost z důvodu absence dokladů prokázal čestným prohlášením. V průběhu pohovoru dne 14. 11. 2016 popsal svou cestu z vlasti, kdy nejdříve odjel do Italské republiky a krátce nato do Švýcarské konfederace, kde žádal o mezinárodní ochranu. V rámci dublinského řízení ho chtěli vrátit do Italské republiky, proto odcestoval do SRN, kde rovněž požádal o mezinárodní ochranu. V SRN potkal člověka, který ho kvůli problémům ve vlasti chtěl zabít, proto tam nechtěl zůstat. Na tamní policii se neobrátil, protože neměl důkazy. Dále uvedl, že si poškodil otisky prstů, znemožnil svou identifikaci a pozměnil svou totožnost, za což se omluvil. Rozhodnutí o vrácení do SRN uznává jako správné, ale vrátit se tam nechce z obavy o život.

Ve správním spise je dále založena listina – záznam o výsledku porovnání otisku prstů ze systému EURODAC se zjištěním, že dne 23. 6. 2015 žalobce požádal o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo; následují listiny potvrzující skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a ve vyjádření žalovaného (viz výše), tj. žádost ČR ze dne 8. 11. 2016 adresovaná SRN s odpovědí ze dne 21. 11. 2016 o uznání příslušnosti SRN k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

Po prostudování správního spisu dospěl krajský soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž **žalobu důvodnou neshledal.**

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Žalovaný se předně musel zabývat tím, zda je ve smyslu nařízení č. 604/2013 dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8 až 15 nařízení č. 604/2013 a učinil závěr, že v případě žalobce **je třeba aplikovat čl. 3 odst. 2 citovaného nařízení.**

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).

Podle čl. 3 odst. 2 nařízení pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, **je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.**

Krajský soud v posuzované věci hodnotil, zda žalovaný správně aplikoval kritéria pro určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že v případě žalobce je nutné aplikovat kritérium uvedené v článku 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013 o příslušnosti Spolkové republiky Německo. Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobce po věcné stránce a zabývat se konkrétními důvody žalobce pro udělení mezinárodní ochrany. Soud nepřisvědčil žalobním námitkám o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který byl žalovaným zcela správně zjišťován pouze v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu.

Soud projednávanou věc posuzoval i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č. j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25. 2. 2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se uvedenou skutečností zabýval se zjištěním, že Spolková republika Německo je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. SRN ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. SRN je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Dále žalovaný uvedl, že na úrovni Evropské unie či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky azylového řízení a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo. Rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné negativní stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Spolkové republiky Německo, jak to učinil např. zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka. Rovněž skutečnost, že ve Spolkové republice Německo ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle správního orgánu o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle přesvědčení správního orgánu žalobci tak nehrozí ve Spolkové republice Německo nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

Soud k uvedenému dodává, že žalobce neposkytl žádný konkrétní důkaz o tom, že by ve Spolkové republice Německo nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí

žadatelů o mezinárodní ochranu. Ba právě naopak, Spolková republika Německo je konečnou cílovou zemí převážné většiny migrantů prchajících ze země svého původu a soud ve shodě s odůvodněním žalovaného nemá žádné aktuální poznatky o systematických vadách v azylovém řízení v této zemi ve smyslu výše citovaného ustanovení nařízení č. 604/2013.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce obecně namítal porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu, zákona o azylu a nařízení č. 604/2013, aniž by upřesnil, v čem konkrétně pochybení žalovaného spatřuje, jaké důkazy chybí a jaké navrhuje k tvrzenému nedostatečně zjištěnému stavu věci. Sám totiž v průběhu správního řízení žádné další skutečnosti neuvedl, nenavrhl, jaké další důkazy by měl žalovaný opatřit, a proto lze uzavřít, že žalovaný zjistil skutkový stav nutný k posouzení dané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Soud rovněž neshledal žádné pochybení při aplikaci příslušných ustanovení nařízení č. 604/2013. Aktuální neochota žalobce vrátit se do SRN (podstatu a smysl rozhodnutí chápe jako správné), je pro otázku určení příslušného státu k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu irelevantní. Podle názoru soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na jejich náhradu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

pokračování

6

32Az 56/2016

Hradec Králové 8. březen 2017

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně